

Arrest

nr. 77 170 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 januari 2011, verklaart er zich op 20 januari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 november 2011, verstuurd op 30 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zor Kalay, een gehucht van het dorp Myakhel dat gelegen is in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent een Pasjt oe van etnische origine. Na het overlijden van uw vader, ongeveer 8 jaar geleden, begon u groenten en fruit te

verkopen in de Tamir-bazaar te Tagab. Op een dag, ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan, liet één van uw vaste klanten drie plastic zakken bij u achter. De klant zou verder in de bazaar inkopen doen en de zakken 10 minuten later komen ophalen. Toen uw broer B. u op de middag eten kwam brengen, ging u naar achter in de winkel. Toen u daar zat kwam de politie binnen. Een politieagent riep tegen de klanten dat er een bom in de winkel was. Daarop werd uw broer gevraagd wie er verantwoordelijk was voor de winkel. Toen u dit hoorde, ontvluchtte u de winkel langs achter. U trok naar uw dorp en ging van daaruit verder naar uw oom. De politie nam uw broer en de zakken van de man mee. De volgende dag werd uw moeder eveneens aangehouden. Uw broer en uw moeder werden ondervraagd door de politie en na twee weken vrijgelaten. Uw oom ging met u naar Kandahar waar hij een smokkelaar contacteerde en zo uw vlucht uit Afghanistan regelde. Tijdens uw verblijf bij uw oom probeerde deze inlichtingen in te winnen over de aard van de klacht. Hij zag twee documenten die uw aanhouding bevelen. Via tussenkomst van een persoon uit uw dorp die op het districtshuis werkt, verkreeg uw oom deze documenten in handen, twaalf dagen nadat de politie uw winkel was binnengevallen. U was op dat moment reeds vertrokken maar nog steeds in Afghanistan. U verliet vervolgens uw land van herkomst en reisde naar België waar u op 19 januari 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er vervolging door de autoriteiten vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) en twee documenten betreffende uw vervolging voor."

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift enkele opmerkingen bij dit feitenrelaas. Hij stelt dat hij niet langs zijn dorp is geweest maar onmiddellijk naar zijn oom is gegaan nadat de politie zijn winkel was binnengevallen. Hij stelt dat zijn oom in Mahmud Razi en niet in Kandahar een smokkelaar heeft gevonden. Tot slot stelt hij dat zijn oom de documenten pas na vijftien tot twintig dagen heeft verkregen en dat hij pas is vertrokken nadat zijn oom de documenten had verkregen.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo is uw kennis van de Afghaanse maatschappij en de regio waar u zou hebben verbleven beperkt. Ondanks uw verklaring dat u elke twee tot drie weken opgebeld wordt door uw familie in Afghanistan die met een vaste lijn bellen vanuit een callcenter in het dorp stelt u foutief dat Kapisa geen zonenumber heeft (cgvs p. 10). Aangezien u stelde dat u sinds u 10 à 11 jaar oud was zelfstandig fruit verhandelde, kan men redelijkerwijze verwachten dat u weet dat telefoonnummers in uw land van herkomst gedeeltelijk worden gevormd door een regionaal nummer. Het is ook erg verwonderlijk dat u het gerecht "Haft Mewa", volgens informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, een alom bekende fruitsalade die men met Nowruz klaarmaakt niet kent. Toen u werd gevraagd wat "Haft Mewa", letterlijk vertaald zeven fruit, betekende stelde u enkel dat fruit fruit is en vroeg u wat de zeven betekende (cgvs p. 11). Van een Afghaanse handelaar in fruit kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit bekende Afghaanse gerecht zou kennen. Gevraagd naar de namen van de seizoenen gaf u de Pasjtoe namen van herfst, winter en lente namelijk manai, jumai en sarla. Als vierde seizoen bracht u echter de naam bahar aan, hetgeen de Dari benaming is voor de lente (cgvs p. 9). Verder beweerde u wel radiostations uit Kapisa te kennen maar slaagde u er niet in om deze te benoemen (cgvs p.10). Uw kennis van verschillende prominenten in Kapisa blijkt ook erg beperkt. Muhammed Ewaz, nochtans het hoofd van de politie in de provincie Kapisa, kent u niet (cgvs p. 12). Gevraagd naar uw kennis over Haji Farid stelt u enkel dat u van hem gehoord heeft en dat hij een belangrijke man in Kapisa is, maar dat u verder niets over hem weet (cgvs p. 12). Het is opmerkelijk dat u zo weinig weet over deze zeer bekende figuren van de laatste jaren in Kapisa, gelet op het belang van dergelijke figuren in de Afghaanse maatschappij die in belangrijke mate op een tribale basis gevestigd is. In deze tribale structuren in Afghanistan spelen de reële machtshebbers, zoals gouverneurs, krijgsheren en stamoudsten een dermate belangrijke rol en oefenen ze een zodanig grote invloed uit op het dagelijkse leven van de gewone burgers, dat mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waar ze hun macht uitoefenen. Gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw district kwam u niet verder dan dat er twee spionnen zouden zijn vermoord en een aanslag op de bazaar waar u werkte. Toen er naar verdere incidenten werd gevraagd, stelde u enkel dat er 24 uur op 24 wordt gevochten in het district (cgvs p.13). Over aanslagen in het district stelde u dat er mogelijks iets was gebeurd maar dat u daar zelf niets over wist (cgvs p.14). Men kan echter van een persoon die beweert in de Tamir bazaar van Tagab, in het centrum van het district, te hebben gewerkt, verwachten dat hij minstens enkele concrete incidenten uit de laatste tijd van zijn verblijf in zijn land van herkomst zou kunnen aanhalen en beschrijven. Wat betreft het incident

waarbij de taliban twee raketten in de bazaar schoten moet overigens worden opgemerkt dat uit informatie van de Commissaris-generaal blijkt dat er zich inderdaad een dergelijk incident voordeed in de belangrijkste bazaar van het Tagab district. Wanneer dit incident plaatsvond, blijkt u echter niet te weten. U stelde hierover immers aanvankelijk dat u daar was om dan aan te vullen dat het ongeveer vier jaar geleden gebeurde (cgvs, p.13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt vond dit incident echter plaats in november 2009. Op dat moment zou u, volgens uw laatste verklaringen voor het Commissariaat-generaal, echter niet meer in Afghanistan hebben verbleven. Het voorgaande laat toe ernstig te twijfelen aan uw beweringen inzake uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. De twijfel die er over uw verklaringen inzake uw beweerde verblijf in het Tagab district heerst, wordt nog versterkt door de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal over de periode waarin u Afghanistan zou hebben verlaten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u aanvankelijk dat u eind 2010 uit Afghanistan vertrokken was en gedurende drie maanden onderweg was geweest. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw vingerafdrukken op 28 maart 2009 genomen werden in Griekenland stelde u dat de datum van de vingerafdrukken niet klopte (DVZ, punt 34). Op 25 juli 2011 ontving het Commissariaat-generaal een e-mail van uw advocaat, meester Micholt, waarin zij stelde dat u uw verblijf in Griekenland verzwegen had gezien uw vrees om teruggestuurd te worden naar Griekenland. Uw advocaat stelde daarenboven dat u niet meer precies wist op welke datum u vertrokken was, maar dat het in de herfst of winter van 2009 was. Tijdens uw gehoor beweerde u plots dat u drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten (cgvs, p.15). U stelt dat u de precieze vertrekdatum niet kent, maar dat uw vertrek uit Afghanistan zich in de zomerperiode situeerde (cgvs p.17). Op basis van voorgaande vaststelling moet er worden geconcludeerd dat u uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen, namelijk het Tagab district van de Afghaanse provincie Kapisa, voor uw asielverzoek in België niet aannemelijk maakte. Bijgevolg kan er, logischerwijze, evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. Er kan dan ook worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De twijfels omtrent uw beweerde verblijf in Kapisa en uw asielrelaas worden door de documenten die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd allerm minst weggenomen. Integendeel, volgens uw verklaringen heeft uw oom de twee documenten die u voorlegt in zijn bezit gekregen twaalf dagen nadat de politie uw winkel was binnengevallen. Deze documenten, volgens u een aanhoudingsbevel vanwege de lokale autoriteiten, vermelden echter verschillende data, namelijk 1387-05-09 (30.07.2008) op document 1 en 1386-04-06 (27.06.2007) op document 2. Gezien uw oom deze documenten twaalf dagen nadat de politie uw winkel binnenviel verkreeg, kan de datum op het laatst opgestelde document maximaal twaalf dagen later zijn dan deze op het eerste opgestelde document, wat hier niet het geval is. Deze vaststelling, en het feit dat het eerste aanhoudingsbevel dateert van 27 juni 2007, ruim een jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, ondermijnt ernstig uw verklaringen over uw verblijf in Kapisa en uw asielrelaas. Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadzjikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het

onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker stelt dat hij het regionale nummer van Kapisa niet kent omdat hij altijd wordt opgebeld en niet zelf belt. Zijn familieleden bellen steeds via internet waardoor het zonenummer van Kapisa niet zichtbaar is op het scherm van zijn gsm. Bovendien werden in zijn streek voornamelijk gsm's gebruikt waarbij het zonale nummer niet belangrijk is. Verzoeker bevestigt dat hij het gerecht "Haft Mewa" niet kent maar stelt dat de commissaris-generaal niet aantoont hoe sterk deze traditie is in de streek waar hij vandaan komt. Verzoeker stelt dat hij zich bij de opsomming van de seizoenen vermoedelijk heeft vergist en het Pasjtoe en het Dari door elkaar heeft gehaald. Hij stelt dat de commissaris-generaal hem op deze fout had moeten wijzen zodat hij ze had kunnen rechtzetten. Verzoeker wijst erop dat hij drie van de vijf bekende personen kende waarnaar de commissaris-generaal vroeg. Verzoeker wijst er ook op dat hij de gsm-operatoren kon noemen, dat hij de maanden van het jaar kon opsommen, dat hij de vragen over het Afghaanse geld kon beantwoorden, dat hij de verschillende etnische groepen kende, dat hij alle vragen over zijn dorp kon beantwoorden, dat hij politiek getinte informatie kon geven en dat hij het aantal winkels in zijn bazaar behoorlijk heeft ingeschat. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk op de hoogte was van belangrijke veiligheidsincidenten in zijn district. Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen over de raketaanval door de taliban hoogstens kan worden afgeleid dat er twijfel is over het ogenblik waarop verzoeker het Tagab-district heeft verlaten, maar dat dit niet betekent dat hij niet uit het Tagab-district afkomstig is. Wat de fouten in de datum op de documenten betreft, stelt verzoeker dat hij deze op die manier heeft ontvangen en dat hij vermoedt dat er een fout is gemaakt bij de Afghaanse overheid.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa en dus in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker baseert zich hiervoor op de beleidsnota van het CGVS van september 2010 en op de documenten in het administratief dossier die aantonen dat de veiligheidssituatie in het district Tagab ongunstig is. Verzoeker stelt verder dat heel Afghanistan onstabiel is. Hij verwijst hiervoor naar een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad van 10 december 2010 en naar het 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan' van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van augustus 2011. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de humanitaire gevolgen van het conflict. Verzoeker stelt dat het geweld altijd blijft sluimeren en in een regio weer kan opblazen. Verzoeker verwijst tot slot naar een rapport van de International Crisis Group van 28 november 2010 waarin wordt gewezen op de vrees voor het ontstaan van een burgeroorlog als de buitenlandse troepen zich terugtrekken uit Afghanistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt immers zijn beweerde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn verklaringen over wanneer hij Afghanistan heeft verlaten verschillende malen heeft gewijzigd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij eind 2010 Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst, 3). In een e-mail die de advocaat van verzoeker naar het Commissariaat-generaal stuurde, verklaarde verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de waarheid niet had verteld en dat hij in de herfst/winter van 2009 uit Afghanistan is vertrokken. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij ongeveer drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, in de zomer (gehoorverslag, 15-17). Aangezien dit gehoor op 25 oktober 2011 plaatsvond, zou verzoeker dus in de zomer van 2008 Afghanistan hebben verlaten. Het feit dat verzoeker drie verschillende verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij uit Afghanistan is vertrokken, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat het erg verwonderlijk is dat verzoeker het gerecht *Haft Mewa* niet kent. Volgens het bericht van de Afghaanse ambassade dat zich in het administratief dossier bevindt, is de bereiding van *Haft Mewa* de belangrijkste traditie met nieuwjaar in Afghanistan. Uit het bericht blijkt niet dat deze traditie beperkt is tot bepaalde streken. Verzoeker toont ook niet aan dat deze traditie niet is ingeburgerd in de streek waar hij vandaan komt.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker bij de opsomming van de seizoenen de Pasjtoe-namen van herfst, winter en lente gaf en als vierde seizoen de Dari-benaming voor lente gaf. Van iemand die beweert dat hij altijd in Afghanistan heeft gewoond en dat hij dit land pas enkele jaren geleden voor het eerst heeft verlaten, mag worden verwacht dat hij de seizoenen kan opsommen. Bovendien heeft hij niet alleen het Pasjtoe en het Dari door elkaar gehaald, maar gaf hij ook in het Dari niet de juiste naam voor 'zomer'.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zich in de periode tussen september 2006 en de zomer van 2008 in het district Tagab verschillende veiligheidsincidenten voordeden, met gewonden en doden tot gevolg, en waarvan één zich zelfs in een bazaar voerdeed. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker, als hem naar veiligheidsincidenten wordt gevraagd, enkel spreekt over twee spionnen die zouden zijn vermoord en over een aanslag in zijn bazaar die zich voerdeed toen hij Afghanistan reeds had verlaten.

De Raad erkent dat verzoeker heel wat informatie kan geven over Afghanistan. Al deze kennis kan echter ook zijn ingestudeerd. Geen van de zaken die hij vermeldde, tonen onbetwistbaar aan dat verzoeker tot voor kort in Afghanistan woonde. De zaken die hij niet kende maken daarentegen zijn beweerde verblijf niet aannemelijk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregel bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER